

Epistolele lui Ioan

Repovestit,
explicat,
pentru azi.

GOOD NEWS

Epistolele lui Ioan

Repovestit, explicat, pentru azi.

Hans-Jörg Ronsdorf

Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.

Ioan 14:19

Epistolele lui Ioan sunt redactate cu cuvinte proprii, adică sunt repovestite și explicate. Textul are cam de trei ori lungimea textului biblic original într-o traducere clasică a Bibliei.

Ediția întâi (în limba germană), iunie 2020

© Hans-Jörg Ronsdorf – toate drepturile rezervate

www.hans-joerg-ronsdorf.de

Albis 6 ½

87477 Sulzberg

hj-ronsdorf@t-online.de

ISBN (ediția germană): 978-3-9820715-4-1

Copertă: Tobias Stricker

De ce să citim Biblia?

Această broșură mică a ajuns până în mâinile dumneavoastră. Este vorba de o epistolă mai lungă și de două epistole mici, scrise de un anume Ioan. Acum aproape 2000 de ani. Poate un text din Antichitate să aibă astăzi vreo însemnătate? Cu siguranță, pentru că autorul a trăit ceva deosebit: L-a cunoscut pe Isus din Nazaret. L-a cunoscut personal. Asta îi dă epistolei sale o valoare fără egal. De aceea a fost primită aproape de la început în colecția de scrieri pe care astăzi o cunoaștem ca Noul Testament.

Vreți să-L cunoașteți pe Dumnezeu? Este important pentru dumneavoastră adevărul despre Dumnezeu? Să-L cunoaștem cu adevărat pe Dumnezeu – aceasta este tema care cuprinde totul, atât în Evanghelia după Ioan, cât și în aceste epistole.

Această epistolă a lui Ioan trece, spus în măsuri omenești, dincolo de granițe. De granițe pe care nimeni nu le poate trece, dacă n-a fost înștiințat de pe partea cealaltă. Epistola aceasta este ca lacul cel mai limpede, muntele cel mai înalt, floarea cea mai frumoasă, leul cel mai măreț, pictura cea mai frumoasă. Nicio capodoperă literară nu se apropie de ea nici pe departe, nici măcar nu ajunge în raza ei vizuală. Niciun Socrate, niciun Platon, niciun Xenofon, nimeni. Epistola aceasta este un foc de artificii al dragostei lui Dumnezeu. Și al sfințeniei Lui.

Orice ar presupune astăzi teologii prin cele mai bune lucrări de cercetare, orice teze ar construi și ar combina: epistola aceasta nu se tulbură de ele. Dacă n-am avea-o, Noului Testament i-ar lipsi o piatră de temelie esențială. Slavă Domnului că avem această epistolă!

Cât de actuală și de relevantă este epistola astăzi?

Gândurile și experiențele creștinilor din secolul întâi sunt importante pentru credincioșii de azi. La urma urmei, și ei erau oameni care încercau să trăiască în credincioșie în propriile lor societăți complexe și pluraliste. Atunci ca și azi nu este întotdeauna ușor să știi exact cum poți trăi în credincioșie. Acești primi creștini pot fi modelele noastre.

Într-o lume care era deja plină de religii și filozofii contradictorii, și deci asemănătoare cu a noastră, Isus a spus: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Isus definește viața veșnică drept cunoașterea lui Dumnezeu. Căci numai prin răspunsul nostru la descoperirea pe care Dumnezeu a făcut-o omenirii despre Sine Însuși poate fiecare dintre noi să-L cunoască. Și apoi să înceapă viața cu El. S-o savureze. Acum și în toată veșnicia. Aceasta este o temă importantă pentru orice om, în orice loc al istoriei. Și tema acestei epistole!

Împrejurările mai apropiate și prilejul epistolei

Orice cititor poate avea impresia că ele au fost scrise într-o vreme de dezbinare și de confuzie. Care a apărut mai ales în cercul destinatarilor, numit cercul ioanin. Totuși nu facem nicio încercare concretă – asta s-a făcut și se face din belșug – de a reconstitui ereziile și rătăcirile. Adevărurile prezentate în epistole ar putea vorbi și ar putea fi aduse ca argument împotriva multor învățături greșite despre Hristos. Ele au existat sub formele gnosticismului, ale docetismului sau ale lui Cerint. Nu există destule dovezi pentru a reconstitui cu atâta exactitate învățătura falsă. De aceea pare cel mai înțelept să ne abținem de la asta. **Epistolele vorbesc despre o mulțime de convingeri greșite, dintre care multe se află și astăzi printre noi.**

Trei teme ale epistolei ies în evidență, având în vedere situația în care a fost trimisă:

Hristologia – cine este Isus și de ce contează

Mărturisirea lui Isus ca Hristosul divin, venit în trup, și ca Fiul lui Dumnezeu stă în centrul epistolelor. Hristologia este învățătura despre cine este Isus. De la început le-a fost clar ucenicilor că adevărul despre Isus era de neatinș și nu putea fi abandonat. Cu o învățătură greșită despre Isus, întreaga credință creștină s-ar prăbuși. Tăgăduirea faptului că Isus a fost cu adevărat om ar fi o tăgăduire a însemnătății pentru mântuire a omului Isus și a suferinței Lui aducătoare de mântuire.

Ce anume răspândeau învățătorii falși și amăgitorii ieșiți din mijlocul acestor creștini, despre asta putem doar face presupuneri. O tradiție din secolul al doilea, relatată de Irineu, spune că unii conducători ai Bisericii s-au ridicat împotriva unui om pe nume Cerint, care susținea o deosebire netă între Isus omul și Hristosul duhovnicesc. Cerint credea că Isus a fost un învățător excelent și înțelept, dar nimic mai mult. Hristosul, în schimb, ar fi fost o ființă duhovnicească, ce a coborât asupra omului Isus la botezul Lui și l-a părăsit din nou înainte de moartea pe cruce (vezi 5:6-8).

Ignatie, un alt creștin din secolul al doilea, îi avertizează pe credincioși împotriva unei hristologii „docetiste”. Termenul docetism vine de la cuvântul grecesc *dokeô*, care înseamnă „a părea”. Docetiștii învățau că Isus doar „a apărut” sau „a părut” a fi om și doar „a părut” că suferă și moare. Apoi a mai existat o mișcare, ceva mai târzie, care a provocat creștinismul: gnosticismul. Poate că epistola este îndreptată împotriva acestor trei curente în primele lor stadii de dezvoltare.

Dragostea lui Dumnezeu, dragostea față de Dumnezeu și față de aproapele

O altă temă mare, dacă nu cea mai mare, este dragostea dumnezeiască, „agape”. Tema aceasta este țesută inseparabil cu planul hristologic al lui Ioan.

Autorul ne amintește de însemnătatea centrală, nenegociabilă, a împlinirii poruncii lui Isus de a ne iubi unii pe alții. Dragostea este testul adevărului și al vieții adevărate din Dumnezeu.

Dualitatea – împărțirea în două

Cine își însușește cu atenție epistolele dă mereu peste contraste. Perspectiva lui Ioan este marcată în esență de un dualism între lumină și întuneric, adevăr și minciună, viață și moarte, dragoste și ură, ... între lumea (sau lumea aceasta) și ceea ce „nu este din «lume»”. Lumea experienței lui Ioan este pur și simplu împărțită în două tabere diferite. Pe de o parte sunt Dumnezeu, Isus (reprezentantul lui Dumnezeu), Duhul și copiii lui Dumnezeu. Pe de altă parte este tabăra care se ridică împotriva lui Dumnezeu. Din acești potrivnici fac parte diavolul și copiii lui (1 Ioan 3:8), antihristul/antihriștii (2:18, 22; 4:3; 2 Ioan 7), duhul lui antihrist (1 Ioan 4:3) și lumea care a ajuns sub influența celui rău. Pentru Ioan este ușor să stabilească de partea cui stă loialitatea unui om. Faptele unui om spun totul, cum arată 1 Ioan 3:10: „Copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului se dau pe față în felul acesta: toți cei care nu fac ce este drept nu sunt de la Dumnezeu, și nici cei care nu-și iubesc frații și surorile.”

Așadar, în felul lui de a se exprima și în viziunea lui despre lume, Ioan nu cunoaște zone gri. Negru sau alb, cum am spune astăzi. Aproape o perspectivă digitală. Pentru noi sună neobișnuit. Dar dacă încercăm să-l înțelegem pe Ioan, atunci felul lui de a aborda lucrurile ne este și nouă astăzi, în multe privințe, de ajutor.

O reacție auzită des și ușor de înțeles a fost că abia dacă poți împlini ce este atât de important pentru Ioan. Dragostea activă, neegoistă, ocupă la el locul nr. 1 în clasament. Fără niciun dar. Nenegociabil. Cum să poți iubi așa? Și cum să nu păcătuiești? Ioan are standarde înalte. De fapt, de neatins. Cine nu le împlinește 100 %, e afară. Da, acest mod dur de prezentare ne poate face nesiguri. Căci viața noastră nu este perfectă. Nu este complet fără păcat. Ioan știe asta. Deși spune că cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește (3:6; 5:18), știe prea bine că noi încă păcătuim (2:1). În felul de a gândi al lui Ioan aceasta nu este o contradicție și nici pentru noi nu trebuie să fie.

Cine este autorul?

Deși documentele sunt legate în mod tradițional de cineva pe nume Ioan, nu avem dovezi interne care să confirme această tradiție. **De fapt, toate cele trei scrieri sunt anonime.** Fără salut și fără adresare, Ioan intră direct în argumentație; 2 și 3 Ioan urmează vechea formă cunoscută a scrisorii și îl identifică pe expeditor pur și simplu ca prezbiterul, fără să-i dea un nume personal. Este probabil același autor ca al Evangheliei după Ioan și al Apocalipsei. Deși multe vorbesc în favoarea faptului că a fost ucenicul lui Isus, deci unul dintre cei doisprezece, poate fi și un alt Ioan. Adică cineva cu același nume, care era și el un ucenic al Domnului. Poate unul dintre cei 70.

Structura epistolei și scopul ei

Probabil că textul a servit la început ca predică în biserica autorului și apoi a fost împărțit altor biserici din împrejurimi. A fost scris cu scopul de a ocroti, de a întări sau de a îndemna la statornicia ascultătorilor în tradiția ioanină, așa cum este pusă ca temelie în Evanghelia după Ioan.

Teologii presupun că epistola poate fi privită ca „retorică epideictică”. Un gen de discurs care urmărește să întărească statornicia ascultătorilor în valori pe care le susțin deja. Gândul lui Kruse este lămuritor: „Concluzia tuturor acestor lucruri este că ar trebui să citim 1 Ioan fără să încercăm să descoperim firul argumentației, așa cum am face într-o epistolă a lui Pavel. El nu încearcă să dovedească nimic; dimpotrivă, încearcă să-i întărească pe cititori, în fața amenințării învățăturilor și eticii ereticilor, ca să rămână statornici în adevărurile tradiționale ale comunității creștine.”

Am citit epistola de multe ori și mi-a fost mereu greu să găsesc o structură, o linie sau un fir al argumentației. Structura este la fel de greu de precizat ca genul ei, adică specia ei literară. Nu există un plan de ansamblu evident. Eforturile de a găsi o structură strânsă se dovedesc în general artificiale și neconvingătoare. **Unii recurg la imaginea unei spirale ca să explice structura. Gândurile sunt mai mult circulare decât liniare.** Autorul revine mereu la aceleași teme împletite între ele – păcatele, dragostea și o hristologie sănătoasă – și le dezvoltă tot mai departe în lumina a ceea ce s-a spus despre celelalte două.

O împărțire ar putea arăta așa:

	Ciclul I	Ciclul II	Ciclul III
	1:1 – 2:28	2:29 – 4:6	4:7 – 5:21
Descoperirea	Descoperirea vieții lui Dumnezeu (cf. 1:2)	Descoperirea Fiului lui Dumnezeu și a copiilor lui Dumnezeu (cf. 3:2, 5)	Descoperirea dragostei lui Dumnezeu (cf. 4:9)
Testele	Mărturisirea părtășiei cu Dumnezeu, testată prin a) umblarea în neprihănire (1:5 - 2:6) b) dragostea adevărată (2:7-17) c) învățătura corectă (2:18-28)	Mărturisirea că suntem copii ai lui Dumnezeu, testată prin a) umblarea în neprihănire (2:29 – 3:10) b) dragostea adevărată (3:11-24) c) învățătura corectă (4:1-6)	Viața și dragostea dumnezeiască dovedite prin a) dragostea (4:7-21), b) ascultarea (5:1-5) și c) credința copiilor lui Dumnezeu (5:6-21)
Piedica de biruit: lumea	Lumea încearcă să ne tragă de la inima Tatălui prin atracția ei. (2:15-17)	Lumea și ura ei împotriva copiilor lui Dumnezeu (3:13-15)	Lumea face greu păzirea poruncilor lui Dumnezeu (5:3-5)
Avertizarea	Avertizare împotriva falșilor hristoși (2:18-29)	Avertizare împotriva duhurilor false (4:1-6)	Avertizare împotriva dumnezeilor falși (5:18-21)

Schema: Alois Wagner

Întâia epistolă a lui Ioan

Mărturia apostolilor despre Isus, Cuvântul: venit de la Tatăl și ducându-ne la El 1:1–4

Când Isus ne-a chemat pe noi, cei doisprezece, să fim ucenicii Lui, a început ceva cu totul nou. Am auzit, am văzut și am atins. Începutul vieții adevărate. Așa cum a gândit-o Dumnezeu pentru noi. Începutul a ceva care a schimbat totul. Și care nu se sfârșește niciodată. Este vorba despre Isus, care este Cuvântul, LOGOSUL. El a descoperit viața adevărată. Pentru noi.

Mărturisim și istorisim ce s-a întâmplat de la început. Ce am auzit de la El, Cuvântul vieții. Au fost mai mult decât simple cuvinte. Viața putea fi văzută și admirată – da, atinsă și îmbrățișată. El a fost un **om** ca noi, pe care L-am urmat trei ani. L-am trăit de foarte aproape. Suntem martori și vă vestim lucrul acesta. Nu există nicio îndoială: El a venit de la Tatăl.

Viața lui Dumnezeu, ființa Lui cea mai proprie și veșnică, a venit la noi în Isus, meșterul constructor din Nazaret. Noi, apostolii, și mulți alții, am văzut-o. Suntem martori care vă vestesc această veste uriașă. El, Fiul, care este viața veșnică în persoană, a venit de la Dumnezeu. El Însuși ne-a spus iar și iar că a fost trimis de Tatăl ceresc. Tatăl a vrut ca Fiul Său să vină la noi. El, care poartă în Sine această viață minunată, intensă și veșnică a lui Dumnezeu. De aceea Fiul S-a făcut om. Singurul drum pe care viața dumnezeiască poate ajunge la noi. Ca să devină viața noastră. Toți oamenii au nevoie urgentă de acest dar al vieții. Suntem dați pradă morții. Lucrul acesta trebuie să-l știe și toți aceia de la voi care neagă că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut cu adevărat om și ne-a adus viața. **Viața veșnică era la Tatăl. Întoarsă spre El. Viața Tatălui și a Fiului. Prin Isus devine viața noastră și ne leagă de Tatăl. Ca pe copiii Lui!**

Trebuie să vă istorisim tot ce am văzut și am auzit de la Isus. Dacă auziți lucrul acesta și credeți, atunci Isus devine centrul nostru comun. Inima tuturor lucrurilor, care ne unește. În Isus, și în nimeni altul, avem părtășie unii cu alții. Și, oricât de incredibil ar suna: părtășie cu Tatăl ceresc și cu Fiul Său, Isus Hristos. Căci El ne-a dat parte de viața lui Dumnezeu.

Prin Isus, toți, voi și noi, pur și simplu toți cei care Îl urmează pe Isus, suntem o inimă și un suflet. O familie care este împreună și are totul în comun. Care împarte totul. În această unitate a intrat bucuria veșnică a Dumnezeului întreit. Ajunși în familia lui Dumnezeu. O bucurie care lasă

mult în urmă bucuria pământească și lumească. Care nu poate fi mai mare. Pe care o simt și care îi inspiră pe toți cei care trăiesc cu inima trează, activ și cu hărnicie în părtășia familiei lui Dumnezeu.

Dumnezeu este lumina cea mai curată – viața în lumina lui Dumnezeu – iertare sub sângele lui Isus 1:5-10

Dar aveți grijă! Oricât de deosebite și unice sunt toate acestea, există ceva care amenință această părtășie. Există ceva care nu se potrivește deloc cu această părtășie și apropiere de Dumnezeu. Mesajul lui Isus a fost întotdeauna limpede și clar. El ne-a atras atenția nouă, apostolilor, asupra unui lucru foarte important, pe care trebuie neapărat să vi-l spunem. Dacă n-am face-o, ne-am face vinovați față de voi: **Dumnezeu Cel veșnic este sfânt. El Însuși este cea mai curată și mai strălucitoare lumină. El locuiește în lumină. În El nu este nicio urmă de întuneric.** El nu acceptă păcatul și nu face niciodată compromisuri cu ceva ce contrazice ființa Lui minunată. Aceasta îi distruge pe oameni și creația Lui cea bună. De exemplu lipsa de dragoste, nerecunoștința, egoismul și disprețul sau răzvrătirea împotriva poruncilor Lui bune, care sunt spre binele nostru. Din acest fel de întuneric nu se găsește nimic în Dumnezeu – și nici în Isus. Desigur, nu este vorba de întuneric în sens literal sau fizic. Este vorba de întunericul care ne întunecă inimile din punct de vedere duhovnicesc. Care ne lasă fără orientare în felul în care privim viața. O stare infectată de păcat și nedreptate, despărțirea de acest Dumnezeu minunat, care este lumina.

Așadar, dacă am pretinde – cum fac unii de la voi – că avem părtășie cu acest Dumnezeu minunat, dar trăim în întuneric, adică după voia noastră, fără să întrebăm de Dumnezeu, ar fi o minciună curată. Și niciodată adevărul. Dar dacă trăim în lumina lui Dumnezeu, în care ne-a adus Isus o dată pentru totdeauna, atunci avem unii cu alții și cu Tatăl și cu Fiul Său o părtășie vie și statornică. În lumina Lui, în dragostea Lui și în bucuria casei Tatălui.

Putem oare să trăim și să rămânem în această lumină sfântă a lui Dumnezeu? Doar dăm greș și păcătuim iar și iar! Da, putem. Mulțumire fie adusă lui Dumnezeu pentru totdeauna. Acesta este motivul pentru care putem fi pentru totdeauna acasă în lumina Lui: **Sângele Lui! Fiul Său, Isus Hristos, Și-a jertfit pe cruce sângele, viața. Prin aceasta suntem curățiți pentru totdeauna de păcatele noastre. Acest sânge prețios, vărsat o singură dată, ne curăță cât timp vom mai păcătui. Atunci, astăzi și în viitor!** Suntem mereu în părtășie cu Dumnezeu. Chiar și atunci când încă mai păcătuim. Chiar dacă bucuria noastră este tulburată sau a dispărut cu totul, nu suntem alungați din familia lui Dumnezeu.

Sângele lui Isus este siguranța și garanția noastră veșnică. Nu ascultarea sau neascultarea noastră face posibilă sau distruge părtășia cu Dumnezeu. Dumnezeu privește la sângele prețios al Fiului Său – numai de aceea suntem veșnic în siguranță. Pentru totdeauna. Așa cum odinioară sângele mielului de Paște i-a ocrotit pe toți israeliții de judecată. **Suntem curățiți de toate păcatele noastre. Și de cele pe care le trecem cu vederea, le uităm sau de care nu suntem conștienți. Și pe care, din păcate, le vom mai face.**

Dar dacă cineva ar crede, cum susțin învățătorii falși, că n-avem deloc păcat și n-avem nevoie de curățirea prin sângele lui Isus, atunci aceasta este o mare rătăcire. Am trăi atunci pe lângă adevăr și realitate. Ne-am înșela singuri. Păcatele noastre ne-ar duce la pierzare.

Există un singur drum pentru a fi eliberați de această minciună a lipsei de păcat și a autoamăgirii. **Numai dacă ne recunoaștem păcatele și le mărturisim lui Dumnezeu, scăpăm de păcatele noastre. Numai așa primim iertarea pe care Dumnezeu vrea să ne-o dăruiască prin sângele lui Isus.** Numai prin recunoașterea și mărturisirea, adică rostirea păcatelor de care suntem conștienți, ajungem în părtășia adevărată și vie cu Dumnezeu. Cu Tatăl și cu Fiul. Și tot așa în părtășia tuturor ucenicilor lui Isus, care trăiesc sub sângele curățitor al lui Isus. Iertarea ne este dăruită pentru toate păcatele. Încă o dată: și pentru acelea pe care le-am uitat sau de care nu suntem conștienți. Și pe care le vom mai face.

Am meritat noi sau avem vreun drept ca Dumnezeu să ne ia păcatele? Nu! Dar Isus, care Și-a dat viața pentru noi, este certitudinea că Dumnezeu iartă. Sângele prețios al lui Isus înseamnă viața Lui sfântă și fără păcat. **El a jertfit-o pentru noi. Această jertfă dezinteresată și ascultătoare pentru noi are pentru Dumnezeu o valoare nespus de mare. De aceea El iartă cu plăcere pe oricine își mărturisește păcatul sincer, deschis și cinstit. La aceasta S-a angajat. Pe temeiul acestui sânge al Fiului Său. Dumnezeu Se ține întotdeauna de cuvânt! Căci El este credincios și drept!**

Încă o dată, și pentru că toți trebuie să știe: cine susține că noi, ca oameni așa cum ne naștem, sau chiar copiii lui Dumnezeu, trăim automat fără păcat, se înșală singur. Și mai tragică este autoamăgirea când păcătuim și credem că nu este păcat. Atunci Îl facem pe Dumnezeu mincinos. Căci El ne-a arătat limpede ce este păcatul. Cine crede cu adevărat că nu are păcat și trăiește fără păcat, este pierdut. Căci nu se folosește de sângele lui Isus. Nu își mărturisește păcatele! Cine crede că suntem fără păcat, în gânduri, în duh sau în trup, se înșală. Aceasta este o învățătură rătăcită care duce la pierzare.

Când creștinii păcătuiesc: Mijlocitorul nostru, Isus Cel neprihănit 2:1-2

Dragii mei prieteni, copilașii mei în credință, este de la sine înțeles pentru noi, n-ar trebui deloc să vă scriu lucrul acesta: **Nu păcătuți!** Dacă Dumnezeuul cel veșnic, sfânt și minunat ne primește în părtășia Lui pe noi, oameni creați și căzuți, atunci păcatul ar trebui să fie tabu pentru noi. Să fie exact ce este și pentru El, adică întuneric. Haideți să gândim și să simțim despre el așa cum gândește și simte El. Fie ca „nu”-ul nostru față de păcat să crească și să se întărească.

De părtășia cu Dumnezeu ține și să ne vedem și să ne recunoaștem cinstit greșelile. Căci, trebuie să ne întrebăm cinstit, există oare ceva ce facem care să fie absolut curat și sfânt? Din păcate, păcătuim în fiecare zi. Fără să ne dăm seama și uneori și cu bună știință. Știm ce este păcatul și totuși îl facem. Dar dacă noi, copiii lui Dumnezeu, am păcătuit totuși din nou, nu suntem niciodată pierduți din cauza aceasta. Chiar dacă noi gândim așa, Tatăl și Fiul nu gândesc așa. Părtășia cu Ei nu este întreruptă. Nici micșorată. Dacă ceva, atunci conștiința, trăirea acestei părtășii. Dar nu legătura, apartenența și legăturile de familie. **Căci totul a fost deja iertat. Nu avem nevoie din nou de iertare.** Nimeni altul decât Isus, Fiul Tatălui, care a murit pentru noi, este și pentru noi la Tatăl. El este Mijlocitorul nostru, Apărătorul și Ajutorul nostru la Tatăl. Cel care ne ridică din nou. El, Cel neprihănit, este siguranța noastră, garanția noastră că suntem și rămânem copiii Lui. Singurul care a fost desăvârșit, așa cum Tatăl ceresc este desăvârșit în neprihănire.

Toate păcatele noastre le-a șters Isus prin sângele Lui. Le-a nimicit. **El este jertfa de ispășire desăvârșită și unică pentru păcatele noastre.** Și pentru ale lumii întregi. Pentru toți, pentru întreaga creație.

Dumnezeu nu mai găsește nimic nedrept sau necurat la noi. Căci toate păcatele noastre, faptele noastre nedrepte, împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor, au fost ispășite în moartea lui Isus: iertate și înlăturate. **Jertfa Lui este atât de mare și de prețioasă, încât poate șterge toate păcatele tuturor oamenilor din lume.** Oricine își caută adăpostul la Hristos și la jertfa Lui primește iertarea.

Testul adevărului: unitatea dintre mărturisire și purtare 2:3-6

Cum putem ști, deci, că Îl cunoaștem pe Isus și că Îl urmăm? Pur și simplu prin faptul că iubim și împlinim **poruncile** Lui. Dacă cineva susține că are o relație vie cu Isus, care îi schimbă viața, dar nu împlinește poruncile Lui și

nici nu încercă, se mînte pe sine însuși. Și pe alții. Într-un astfel de om adevărul lui Dumnezeu nu poate fi prezent. Dar cine face cuvintele lui Isus, în acela dragostea lui Dumnezeu este acasă – da, a ajuns la ținta ei. El nu doar a primit dragostea lui Dumnezeu, ci a și dat-o înapoi și a dat-o mai departe.

Dacă păzim și împlinim Cuvântul Lui, suntem în Isus. Cine pretinde că trăiește cu Isus, că Îl urmează, nu are altă alegere decât să trăiască așa cum a trăit Isus. Se va vedea atunci că dragostea, îndurarea, adevărul și sfințenia lui Isus se văd și la noi.

Porunca veche și porunca nouă: dragostea rămâne cel mai mare lucru – întunericul trece 2:7-11

Dragi prieteni, de fapt nu vă scriu o poruncă nouă. Era nouă când Isus ne-a dat-o nouă, ucenicilor. Dacă privim înapoi, este porunca veche, cea de la început, dar care este și acum valabilă. Ați primit-o când L-ați primit pe Isus prin credință. În același timp ea este pentru totdeauna o **poruncă nouă**: căci **prin Isus ea a primit o dimensiune absolut nouă – ca poruncă a dragostei**. Așa ceva nu mai existase înainte. Această poruncă a dragostei a trăit cu adevărat în El – și astăzi în noi. Viața Lui a devenit și viața noastră. Da, El trăiește în noi! Așa, numai așa, putem trăi și iubi ca El. În Isus a venit în lume adevărata lumină. Odată cu aceasta a început noul veac al viitorului. Întunericul trebuie să se retragă tot mai mult. A fost alungat și din inimile și din viețile noastre. Trăim în lumina lui Dumnezeu. Aceasta este casa noastră. Acolo ne simțim bine. Și vine curând ziua în care întunericul va dispărea cu totul și Isus va lumina totul.

Cine susține că trăiește în această lumină, dar nu-l iubește pe aproapele său, ci îl urăște, acela ține în mod inevitabil de întuneric. Ura este acasă în întuneric. Acolo se dezlănțuie ura. Dar cine își iubește aproapele ține de lumină. În lumina lui Dumnezeu este în siguranță și poate vedea. Nu se poticnește și nu va cădea de la credință. Trebuie să o spun încă o dată: cine își urăște aproapele este în întuneric. Lucrul acesta este fatal, căci cine umblă pe întuneric nu vede încotro merge. În întuneric este orb.

Familia lui Dumnezeu și lumea 2:12-17

Vă scriu vouă, iubiți de Dumnezeu, **micilor copii**: toate păcatele voastre, și cele pe care le veți mai face, vă sunt iertate! Motivul pentru aceasta este numai îndurarea și credincioșia lui Dumnezeu, care ne sunt făgăduite și dăruite în Isus. Numele Lui garantează pentru aceasta!

Voi, care ați crescut duhovnicește până ați ajuns **părinți și mame** în credință: Îl cunoașteți și Îl iubiți pe Isus mai mult decât orice.

Voi, **tinerilor**, veți fi și voi astfel de părinți și mame. Acum, prin Isus, l-ați biruit în credință pe cel rău, pe diavolul. Ați intrat în luptă și ați rămas tari.

Voi, **copiilor**, care nu sunteți de mult timp în credință, ați cunoscut ce este cel mai important, cel mai elementar: Dumnezeu, Cel veșnic, este Tatăl vostru ceresc. Trăiți în dragostea Lui de Tată.

Vouă, **părinților și mamelor**, v-am scris pentru că, prin cunoașterea lui Isus, prin dragostea și entuziasmul vostru pentru El, ați devenit ceea ce puteți fi acum pentru alții.

Vouă, **tinerilor în credință**, v-am scris pentru că sunteți tari în Isus. Mai ales pentru că Cuvântul lui Dumnezeu, tot ce a spus Isus, este important pentru voi. Îl împliniți. Cu Isus și cu Cuvântul Lui ați reușit să-l biruiți pe diavolul. Toate învățăturile răcitate pe care le răspândește el și oamenii pe care i-a amăgit n-au putut să vă ia prin surprindere.

Voi toți, aveți grijă și nu iubiți ceea ce iubesc și fac oamenii cărora nu le pasă de Dumnezeu și de Isus. Aceasta este lumea. Nu vă lipiți inima de lume. Dragostea adevărată nu poate îmbrățișa decât un singur lucru. Cine își dorește o viață ca a necredincioșilor sau îi invidiază, nu cunoaște marea **dragoste a Tatălui** din cer. Dragostea Tatălui nu poate în niciun caz să fie acasă într-o lume departe de Dumnezeu. Acolo nu este binevenită. N-a fost niciodată, nu este astăzi și nu va fi niciodată.

Vreți să știți după ce poate fi recunoscută lumea, ce o frământă, da, ce o ține în viață și o pune în mișcare?

Cedarea în fața oricărei **pofte** și trăirea ei – fie iubirea de bani, setea de a fi cineva, dependența de alcool, bârfa și clevetirea, sexualitatea, goana după senzațional, lăcomia la mâncare și multe altele.

Pofta ochilor, care privește numai la ce este de aici, la ce se vede și la ce ispitește. Și care astfel pierde la propriu din ochi adevăratul sens al vieții.

Lăudăroșia vieții – cum sunt fanfaronada, mândria, părerea prea bună despre sine și comparația cu alții, hărțuirea, lauda cu talentele și averea, și multe altele.

Ca o boală fără leac îi chinuie aceasta pe oameni. Așa trăiești când ești stăpânul propriei vieți. Fără Dumnezeu, mulți se consideră pe ei înșiși împăratul vieții lor. Iau totul pentru ei, ca și cum Dumnezeu n-ar exista. Astfel de pofte nu vin niciodată de la Tatăl ceresc. Și de aceea vor dispărea într-o zi pentru totdeauna, împreună cu sistemul lumii. Să faci ce spune Isus este singura scăpare de pieirea lumii. Să faci voia lui Dumnezeu este singura perspectivă de viitor. Singura posibilitate de a trăi lumea viitoare a lui

Dumnezeu, nouă, veșnică, sfântă și minunată, în lumină. Pentru totdeauna în viața veșnică.

Antihristul și antihriștii 2:18-19

Copii ai lui Dumnezeu, odată cu Isus a început **ceasul cel de pe urmă**. El a spus că va veni **antihristul, falsul aducător al mântuirii**. Dar acum se arată deja mulți antihriști, care se pun în locul lui Isus ca niște preînși hriști. S-au poziționat împotriva Lui și împotriva noastră. De aceea putem spune că a venit ceasul cel de pe urmă. Răzvrătirea împotriva adevărului este ceea ce face din el ceasul cel de pe urmă, vremea din urmă, până când vine Hristosul cel adevărat. Este trist că acești oameni potrivnici lui Hristos au ieșit chiar de la noi. Din mijlocul nostru. Ei pretindeau că fac parte din familia lui Dumnezeu. Dar nu era adevărat. Dacă ar fi fost cu adevărat așa, ar fi rămas cu noi. Dar Dumnezeu i-a demascat: nu sunt din Dumnezeu, ci din cel rău. N-au ce căuta la noi. Căci toți învață și răspândesc neadevărul.

Ungerea cu Duhul Sfânt și adevărul despre Tatăl și Fiul 2:20-29

Noi toți avem **o ungere de la Isus**. De la Cel Sfânt. Este Duhul Sfânt. El L-a turnat peste noi. El ne-a învățat că Isus este Hristosul. Fiul veșnic al Tatălui. Nu v-am scris ca să auziți aceste legături pentru prima dată. Căci le știți deja. Țineți-le strâns. Minciunile acestor oameni n-au absolut nimic de-a face cu adevărul.

Pe care dintre oamenii care vorbesc despre Isus trebuie, deci, să-i numim mincinoși? **Pe aceia care neagă că Isus din Nazaret este Mesia ales de Dumnezeu! Unul ca acesta este antihristul, care Îl tăgăduiește pe Tatăl și pe Isus, Fiul Său. El spune că Dumnezeu nu este deloc Tată și nu poate avea un Fiul.** Așadar, cine neagă că Isus este Fiul Tatălui nu-L poate cunoaște pe Tatăl și nici nu-L poate avea ca Tată. Dar cel pentru care Isus este Fiul Tatălui și care rămâne la lucrul acesta și îl mărturisește, acela Îl are pe Dumnezeu, Tatăl. El este cu adevărat un copil al lui Dumnezeu. Așa ați auzit și voi de la început. Dacă țineți la aceasta ca la un adevăr care nu se vinde, atunci sunteți în lumina lui Dumnezeu. Legați de Tatăl și de Fiul.

Pentru noi, care ținem la aceasta și o susținem, este valabilă făgăduința unică a Tatălui. El a împlinit-o în Fiul Său, Cuvântul vieții, în omul Isus: viața veșnică. Ca oameni muritori, ca păcătoși, să primim viața veșnică! Păcatul și moartea vor fi biruite.

Toate acestea trebuie să vi le scriu. Căci acești oameni sunt pe drum, predicatori ambulanți, care vor să vă amăgească și să vă fure aceste adevăruri

minunate și vitale. Mai vorbesc o dată despre ungerea pe care ați primit-o de la Isus. Ea este Duhul lui Dumnezeu, care rămâne în voi și cu voi. De aceea nu aveți nevoie să fiți învățați de acești amăgitori și mincinoși. Nu le dați ascultare. Încredeți-vă în Duhul Sfânt. El vă învață ce este adevărat. Rămâneți aproape de Isus, Fiul Tatălui.

Și acum privesc înainte, prietenii mei. Văd ziua în care Isus Se va arăta pe cer, vizibil pentru toți. Va fi o zi de cea mai mare bucurie. O zi de sărbătoare fără pereche, în care Îl vom întâlni în sfârșit pe Domnul nostru Isus cu toate simțurile. Dacă vrem să trăim această zi minunată așa, atunci haideți să trăim de pe acum cu Isus ca și cum ar fi vizibil cu noi. Și să-L urmăm credincioși și plini de râvnă până în ziua aceea. Dacă nu facem lucrul acesta, ziua aceea ne va lua prin surprindere. Sau ne va înspăimânta și ne va face de rușine. Și sperăm că atunci nu se va da pe față că unii dintre voi nici n-au fost ai Lui.

Dacă am cunoscut cât de absolut drept este Dumnezeu, atunci putem să ne dăm seama și dacă cineva este născut din Dumnezeu și este o făptură nouă. Și anume atunci când iubește, trăiește și face neprihănirea lui Dumnezeu.

Ce dar: suntem copii ai lui Dumnezeu, pe drumul spre casă 3:1-3

Puteți voi oare să cuprindeți cu adevărat cu ce dragoste nemărginită ne iubește Dumnezeu, Tatăl? Căci ne-a făcut copiii Lui! Din Sine Însuși. A fost planul și voia Lui veșnică. Nimeni, nici vreun antihrist, nici vreun proroc mincinos, nu ne poate fura lucrul acesta sau să-l pună la îndoială. Este adevărat: **suntem cu adevărat copii ai lui Dumnezeu**. El a vrut lucrul acesta.

După înfățișarea noastră, după trupul sau după talentele noastre, această nouă calitate de copii nu poate fi constatată. Deocamdată totul este nevăzut. Nici pe Isus nu L-au recunoscut oamenii după înfățișare ca Fiu al lui Dumnezeu. El și noi n-am arătat altfel decât toți oamenii. Pentru lume suntem ca toți ceilalți. Când e vorba de credință, suntem străini pentru ea. Priviți, suntem copii ai lui Dumnezeu! Chiar dacă toate însușirile minunate ale calității de copii ai lui Dumnezeu, pe care le vom avea în viitor, încă nu se văd pe dinafară.

Un lucru este sigur de pe acum: **toți copiii lui Dumnezeu vor fi în curând asemenea cu Isus Hristos cel proslăvit**. Cu Cel care Se va arăta pe cer și va veni pe pământ. Vizibil pentru toți oamenii. Îl vom vedea așa cum este. Și ne vom minuna. Vom rămâne la El. Să trăim clipa aceasta și ce vine după ea, această întâlnire mult dorită, este centrul nădejzii noastre. Pentru aceasta trăim. În fiecare zi ea ne motivează să îndepărtăm fără niciun compromis din viața noastră tot ce nu I se potrivește. Sfințeniei, slavei și neprihănirii Lui. Așa devenim de pe acum tot mai asemenea cu El. Și pregătiți pentru venirea Lui.

Păcatul, diavolul și Fiul lui Dumnezeu 3:4-10

Cine trăiește ca și cum n-ar exista Dumnezeu este, în realitate, un păcătos. Unul care își ratează ținta veșnică. Căci Dumnezeu l-a creat. El îl ține în viață. Lui ar trebui să-I fie recunoscător. Un astfel de fel de viață se mai numește și fărădelege. Cine Îl neagă pe Dumnezeu și autoritatea Lui trăiește în anarhie. Printr-o viață fără Dumnezeu, oamenii au adunat nespuse de multe păcate. Nimeni nu poate face ca aceste păcate împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor să nu se fi întâmplat. Cu mijloace omenești nu pot fi niciodată reparate. Dar Isus a venit tocmai pentru aceasta, ca să ne înlăture păcatele. El le poate înlătura ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Așa ceva n-a putut face nimeni! Numai El singur. De ce? Pentru că nu era infectat în niciun fel de păcat și n-a păcătuیت niciodată. **El era Cel neprihănit, care a purtat și a nimicit păcatele noastre.**

Cine Îl urmează pe Isus și vrea să facă ce spune El nu ascultă de păcat. Toți cei care trăiesc ca și cum n-ar exista Dumnezeu nici nu L-au înțeles pe Isus, nici nu s-au supus Lui ca Mântuitor și Domn al vieții lor.

Copii ai lui Dumnezeu, nu faceți compromisuri! Din perspectiva lui Dumnezeu există întotdeauna numai un „ori – ori”! De aceea nu vorbesc despre zone gri. Ca să înțelegeți, subliniez o opunere la propriu în alb și negru a adevărilor pe care vi le transmit. Cine vrea să asculte de Dumnezeu și trăiește după poruncile Lui este neprihănit. Așa cum Isus a fost neprihănit în viața Lui. Cine trăiește ca și cum n-ar exista Dumnezeu păcătuiește și își ratează ținta vieții. Unii ca aceștia fac atunci ce a făcut diavolul dintotdeauna. El a respins de la început autoritatea lui Dumnezeu. Această anarhie o răspândește. Da, i-a amăgit pe îngeri și pe oameni să facă la fel. Oricine păcătuiește se lasă, în cele din urmă, inspirat de diavolul și stă de partea lui. **Dar Fiul lui Dumnezeu a venit ca să nimicească tot ce a făcut diavolul.** Toată lucrarea lui rea, tot ce a lăsat în urmă în viața oamenilor. Lucrările diavolului nu au ultimul cuvânt! Lucrul acesta se poate vedea de pe acum. Căci fiecare copil al lui Dumnezeu este născut din Dumnezeu și, prin urmare, nu mai este determinat și stăpânit de păcat. Faptul că un copil al lui Dumnezeu nu trebuie să păcătuiască neconținut – aceasta este numai lucrarea lui Dumnezeu în noi! Viața lui Dumnezeu, Cuvântul Lui și Duhul Lui sunt prezente în copiii Lui. De aceea nu este deloc posibil ca acești copii ai Lui să iubească păcatul și să trăiască de parcă n-ar exista Tatăl. Nimeni nu-și poate tăgădui până la urmă adevărata natură. Ori este din Dumnezeu, ori din diavolul. De aceea nimeni nu are voie să se amăgească singur în privința aceasta. Toți cei care nu întreabă de Dumnezeu și chiar așa și trăiesc nu pot fi

născuți din Dumnezeu și copii ai lui Dumnezeu. Un copil al lui Dumnezeu se recunoaște mai ales după dragostea față de aproapele. Cine nu-și iubește aproapele în mod dezinteresat și prin fapte, așa cum a făcut Isus, nu este născut din Dumnezeu. Este un copil al diavolului.

Dragostea ca semn de viață al calității de copii ai lui Dumnezeu 3:11-18

Când ați auzit prima dată despre Isus și despre vestea Lui cea bună, dragostea unii față de alții era lucrul decisiv. Aceasta făcea marea diferență. Așa trebuie să rămână întotdeauna: să ne iubim unii pe alții. Un exemplu înspăimântător pentru contrariu este vechea istorie a lui Cain. Chiar la început. El a lucrat din diavolul, din cel rău, ucigându-l pe fratele său Abel. De ce a făcut asta? Ce a făcut el era rău. Pentru că era din cel rău. Fratele lui însă era neprihănit. Abel nu era din diavolul, ci din Dumnezeu.

Așadar, nu vă mirați dacă așa ceva se repetă mereu și astăzi. Ține de natura răului să urască binele, sfințenia, dreptatea și dragostea. Da, să le distrugă. Oamenii care trăiesc fără Dumnezeu ne urăsc mai mult sau mai puțin. Căci simt că vrem să facem ce vrea Dumnezeu. Diferența dintre ei și noi nu poate fi mai mare. **Noi, pentru că suntem născuți din Dumnezeu, am fost salvați și trecuți din moarte la viață.** Moartea vrea să distrugă viața. Să ucidă. Aceasta nu este altceva decât ură.

Adevăratul și autenticul semn de viață al unui copil al lui Dumnezeu este că ne iubim aproapele. Mai ales pe copiii lui Dumnezeu. Invers, aceasta înseamnă fără nicio îndoială: cine nu-și iubește aproapele este încă în moarte. Nu este un copil al lui Dumnezeu. Oricine își urăște aproapele este chiar un ucigaș de oameni, ca și Cain – fie că omoară pe cineva cu adevărat, fie că îl urăște cu mintea și cu inima. Pentru toți ar trebui să fie limpede că cineva care își urăște aproapele nu poate avea viața veșnică. Chiar dacă poate pentru scurt timp a părut așa.

După ce cunoaștem ce înseamnă cu adevărat dragostea? **Cel mai mare exemplu, și totodată măsura pentru ceea ce este dragostea dumnezeiască adevărată, îl vedem în Isus.** Din dragoste Și-a pus viața pentru noi. A jertfit-o pe cruce. Dacă El a făcut aceasta pentru noi, nu poate fi altfel: vom face același lucru pentru copiii lui Dumnezeu. Și pentru aproapele. A trăi dragostea nu trebuie să însemne să-ți jertfești imediat viața pentru alții. Înseamnă, de exemplu, pur și simplu că vin în ajutorul celui aflat în nevoie cu ce am. Că îi dau ce îi trebuie urgent. Dacă cineva nu este atins în adâncul inimii de nevoia aproapelui său, atunci dragostea lui Dumnezeu nu poate fi

prezentă în el. Căci aceasta este natura dragostei lui Dumnezeu: să observi nevoia aproapelui, să fii atins de ea și să faci totul ca să ajuți.

Copii ai lui Dumnezeu, încetați să vorbiți doar despre dragoste și să faceți multe vorbe despre ea. Traiți în faptă adevărata dragoste a lui Dumnezeu. Cu inima deschisă și cu mâna deschisă. Fără motive egoiste.

O inimă darnică se poate încrede în Tatăl ceresc 3:19–24

În loc să-l ajutăm pe aproapele, inima noastră se agață adesea de ceea ce ar trebui să dăm. Când ne lăsăm viața și averea de dragul aproapelui, atunci suntem în adevăr. Când inima noastră egoistă nu lasă din mână, ba chiar osândește dăruirea dezinteresată, atunci ne ridicăm deasupra poruncii lui Dumnezeu, care este mai mare decât noi. Atunci când socotim că nu este necesar să-l iubim pe aproapele sau totul rămâne doar la vorbe. Dumnezeu vede exact motivele pentru care nu facem binele și obiecțiile inimii noastre împotriva ajutorului. Trebuie să învățăm să ne împotrivim acestor simțăminte și îndoieli ale inimilor noastre. Și să prețuim mai mult porunca dragostei lui Dumnezeu. **Când inima noastră lasă din mână ca să-l ajute pe aproapele cu darnicie și fără interes propriu, atunci avem o încredere liberă și bucuroasă în Tatăl.** Doar suntem iubiți de El ca niște copii ai Lui. Avem voie să-l spunem cererile noastre și să trăim experiența că El ne dăruiește. Când îi dăm cu drag aproapelui ca să-i ușurăm nevoia, atunci și Tatăl ne dă cu drag. Căci porunca Lui este importantă pentru noi și o împlinim cu drag. Astfel viața noastră este o bucurie pentru El. **El ne dă cu drag când noi dăm cu drag!**

Dumnezeu Tatăl ne dă această poruncă îndoită: **să ne punem toată încrederea în Fiul Său, Isus Hristos** – în măreția Lui minunată și în faptul că El ajunge pentru tot, dar cu adevărat pentru tot. În viață și în moarte. **Și să ne iubim unii pe alții**, așa cum a spus și Isus. Cine împlinește această poruncă rămâne în Isus și Isus rămâne în el. Putem ști că Isus este în noi? Da, prin Duhul Sfânt. El ne mărturisește prezența Lui într-un fel tainic, pe care îl înțelege numai cel care îl trăiește. El ne dăruiește certitudine lăuntrică și liniște în privința aceasta. Duhul nu doar mărturisește. Isus L-a dăruit ca să fie mereu și în orice vreme cu noi.

Un conflict real – lupta pentru adevăr: cine este Isus 4:1–6

Dragi prieteni, în lume umblă mulți **proroci mincinoși**. Proroci ai minciunii, despre care am vorbit deja. Care au ieșit de la noi. Spre deosebire de Duhul lui Dumnezeu, pe care Îl aveți voi, prin acești proroci vorbesc duhuri ale

minciunii. De aceea nu credeți pe orice om care vrea să vă învețe. Cercetați dacă vine de la Dumnezeu. Duhul adevărat, care vine de la Dumnezeu, Îl recunoașteți după faptul că vestește adevărul despre Isus. Și anume că Isus Hristos S-a făcut cu adevărat om. Că a fost pe pământ și rămâne pentru totdeauna om. **El a luat asupra Sa existența noastră omenească. Cu tot ce ține de ea. În afară de păcat.** Deși la Tatăl a fost și este întotdeauna Fiul veșnic. Cine nu crede aceasta și nu o mărturisește înaintea altora nu este de la Dumnezeu. Este plin de un duh de amăgire, duhul antihristului. Acesta se va arăta odată în public, mare, spectaculos și amăgitor. Dar încă de astăzi lucrează acest duh prin astfel de proroci mincinoși și preținși mesia. Ei răspândesc minciuni despre Hristosul cel adevărat.

Copiii lui Dumnezeu sunt născuți din Dumnezeu. Voi i-ați dat de gol pe prorocii minciunii și i-ați biruit. Căci în voi este **Duhul lui Dumnezeu**, care este mai tare decât duhul lumii. Deși au ieșit de la noi, originea lor duhovnicească nu este în Dumnezeu. Obârșia lor este în lumea fără Dumnezeu, dar totuși religioasă. Ei vorbesc ce vine din lume și ce îi place lumii. Lumea le dă atenție. Noi, dimpotrivă, suntem din Dumnezeu. Cine Îl cunoaște și Îl iubește pe Dumnezeu ne înțelege. Cine nu este din Dumnezeu nu înțelege ce spunem.

Este o situație de încercare și de luptă. Este vorba de un „ori – ori”: vorbește ori Duhul adevărului, ori duhul minciunii și al răătăcirii.

Dragoste, dragoste, dragoste 4:7-16

Prieteni iubiți de Dumnezeu! Vrem să ne iubim unii pe alții. De ce? Pentru că dragostea este dumnezeiască. Ea vine de la Dumnezeu. El este izvorul dragostei celei mai curate și mai adânci. Oricine iubește cum iubește Dumnezeu este născut din Dumnezeu. Îl cunoaște și Îl iubește pe Dumnezeu. Cine nu iubește ca Dumnezeu nu-L cunoaște. **Căci ființa cea mai adâncă și veșnică a lui Dumnezeu este dragoste curată, sfântă și fără pată.** Tocmai această dragoste sfântă ne-a arătat-o Dumnezeu. Dăruită fără plată. Prin faptul că L-a trimis în lume pe singurul și unicul Său Fiu. Prin faptul că El S-a făcut om, noi, oamenii, am primit viața. El ne-a adus-o nouă, care eram în țara morții și a întinericului.

Această dragoste este cu totul nemeritată. Nu a fost un răspuns la vreo dragoste pe care am fi avut-o noi pentru Dumnezeu. La noi nu era nimic pozitiv care să-L fi mișcat pe Dumnezeu. Erau nenumăratele noastre păcate. De care nu puteam scăpa. Pe acestea a vrut să le îndepărteze. **Astfel ne-a iubit El întâi și L-a trimis pe Fiul Său ca să ne îndepărteze păcatele prin jertfa Lui. Trimis ca să treacă peste distanța nesfârșită până la noi. Fiul Său**

ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Ca să le nimicească în moartea Lui. Crucea este ca topirea nucleului dragostei lui Dumnezeu.

Dragi prieteni, dacă am fost iubiți așa, peste toate așteptările, fără să merităm, atunci suntem de-a dreptul datori să ne iubim unii pe alții. Dacă ne iubim unii pe alții, atunci Dumnezeu rămâne în noi. Dragostea Lui fără pereche este atunci vie în noi. Arde în noi. A ajuns în noi la ținta ei. Dumnezeu este Duh și nimeni, niciun om, nu L-a văzut vreodată. **Dar astăzi se poate vedea și înțelege ceva din El, fără să-L vezi cu ochii! Prin dragostea cu care familia lui Dumnezeu se iubește între ei. În această dragoste Dumnezeu este prezent.**

Cum putem înțelege că suntem în El? Și El în noi? Prin Duhul Lui putem înțelege. Prin Duhul Lui este posibilă această părtășie de dragoste, vie și înrădăcinată în El.

Noi, apostolii și ucenicii lui Isus, am văzut și vă mărturisim: Tatăl a văzut cu adevărat starea noastră de pierzare. Faptul că nu aveam nicio ieșire. Și L-a trimis pe Fiul Său. Ca Mântuitor al lumii întregi. Pentru toți oamenii L-a trimis Tatăl pe Fiul Său.

Cine crede și mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu are părtășie cu Dumnezeu și este legat de El. Noi am cunoscut și am crezut ce dragoste mare are Dumnezeu pentru noi. **Căci Dumnezeu este dragoste. Toată ființa Lui este dragostea cea mai curată, care se dăruiește. Îi place să iubească. Niciun dumnezeu nu s-a arătat vreodată așa. Aceasta este definiția Lui totală. Tot ce face și tot ce este vine din dragoste.** Cine trăiește în această dragoste rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el – lucru care se vede din faptul că Îi suntem recunoscători din inimă Tatălui și ne iubim aproapele.

Dragostea lui Dumnezeu și ziua judecății 4:17-19

Dragostea lui Dumnezeu ne-a schimbat cu desăvârșire. Am fost dăruiți cu îndrăzneală și încredere față de Dumnezeu. De aceea nu ne temem de ziua judecății, când toți vor da socoteală înaintea lui Dumnezeu, Cel sfânt și drept. Ce contează atunci și rămâne în picioare este numai faptul că am trăit în lume așa cum a trăit Isus. Lucrul acesta este adevărat când facem cuvântul Lui; ceea ce este de la sine înțeles la toți cei născuți din Dumnezeu. Chiar dacă aceasta nu va reuși niciodată sută la sută. Dar nici din cauza aceasta, a acestei lipse și a păcatelor din viața noastră, nu trebuie să ne temem. **Frica de Dumnezeu nu stă niciodată în natura dragostei lui Dumnezeu. Dimpotrivă, dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu alungă frica de ziua judecății. Și frica de eșec, de a nu trăi ca Isus.** Frica este deja un fel de judecată, care poate duce la deznădejde. Cine încă se teme de Dumnezeu și de judecata Lui

nu se încrede încă. N-a ajuns încă la odihnă prin dragostea lui Dumnezeu și prin iertarea lui Isus.

Născuți din Dumnezeu ca să iubim 4:20-5:3

Noi Îl iubim pe Dumnezeu și pe aproapele. Căci El ne-a iubit întâi. Este important, nu uitați niciodată: dacă cineva susține că Îl iubește pe Dumnezeu, dar își urăște aproapele, este un mincinos. Cine nu-l iubește pe fratele pe care îl poate vedea cu ochii, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L poate vedea? Avem de la Dumnezeu porunca aceasta: cine Îl iubește pe El, de la sine înțeles își iubește și aproapele. Dragostea față de Dumnezeu se arată în lumea văzută. Acolo, nu în teorie gândită și nevăzută, trebuie să-și dea dovada.

Oricine crede și mărturisește că Isus este Mesia, adică Hristosul, este un copil al lui Dumnezeu. Născut din Dumnezeu. Tatăl și copiii Lui sunt legați ca o familie prin dragoste. Oricine Îl iubește pe Dumnezeu îl iubește, firește, și pe cel născut din El. Doar sunt frați și surori! După ce putem vedea dacă îi iubim pe copiii lui Dumnezeu? După faptul că Îl iubim pe Dumnezeu și facem Cuvântul și poruncile Lui.

În noi, copiii lui Dumnezeu, dragostea lui Dumnezeu este puterea, motivația și recunoștința care ne duc la faptă. Să cunoaștem poruncile Lui și să le facem. Pentru cei care au viața din Dumnezeu, ele nu sunt grele. Dragostea lui Dumnezeu este ca un combustibil. Care nu se termină niciodată și arde în ei. Poruncile lui Dumnezeu le fac cu drag.

Biruința asupra lumii prin credință 5:4-5

Căci cine este născut din Dumnezeu biruiește lumea. Lumea, care Îl respinge pe Dumnezeu și poruncile Lui, vrea să ne cucerească și inima noastră. Ca să ne adaptăm. Să facem ca ea. Să devenim ca ea. Dar noi ne împotrivim statornic și biruitori. Rămânem la Isus. Încrederea noastră în Tatăl, în Fiul și în Duhul este biruința asupra lumii. Prin credință ținem strâns lucrul acesta. Cine poate birui lumea departe de Dumnezeu și poate respinge pretenția ei de a ne stăpâni? Numai cei care cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Această credință ne schimbă și ne leagă de Cuvântul vieții. Lumea și prorocii mincinoși nu cred lucrul acesta. Noi îl credem și rămânem la el.

În ce Hristos credem 5:6-10

Isus Hristos a venit pentru noi. S-a făcut om pe deplin. Învățătorii falși susțin că la botez „Hristosul dumnezeiesc” ar fi coborât peste omul Isus din

Nazaret. Și că, puțin înainte de moartea Lui, L-ar fi părăsit din nou. Dar Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a lăsat botezat în apă de Ioan. A insistat asupra acestui lucru. El Însuși S-a lăsat executat. Pironit pe cruce. Prin sângele Lui vărsat ne-a curățit de păcate. Lucrul acesta vi l-a mărturisit de la început Duhul Sfânt al adevărului. Da, vă pot numi, așa cum cere Legea lui Moise, doi sau trei martori: apa, sângele și Duhul. Într-un glas ei afirmă că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om pe deplin. A ieșit în public și a început să le slujească oamenilor. Aceasta a început cu botezul Lui în apă. Și Același, Fiul lui Dumnezeu, a murit pe Golgota. Oamenii pot susține orice, dar mărturia lui Dumnezeu este și rămâne mai mare. De aceea este vrednică de încredere. Ultima instanță. Dumnezeu a mărturisit despre Hristos exact ce au mărturisit cei trei martori. Ei descriu într-un glas viața lui Hristos: Duhul, apa și sângele. Cine crede în acest Hristos poartă și păstrează în inima lui această mărturie unanimă. Cine respinge mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său Îl face pe Dumnezeu mincinos.

Numai credința în acest Hristos dă viața veșnică 5:11-13

Ce mărturisește Dumnezeu despre Fiul este adevărat și sigur. Ne privește foarte concret. El ne-a dat viața veșnică! Această viață nu este în nimeni altul decât în Fiul Său. În Isus Hristos, care S-a făcut om, a murit pentru noi și a înviat. Și cine L-a primit pe Fiul prin credință, cu încredere, în inima și în viața lui, acela are viața veșnică. Ea a devenit noua lui existență. Cu Fiul, care este viața, a primit o existență nouă, ca un copil al lui Dumnezeu. Cine nu L-a primit pe Fiul nu poate avea niciodată viața veșnică.

Vă scriu aceste lucruri ca să știți o dată pentru totdeauna – adică nu doar să sperați sau să simțiți timid sau șovăielnic – și nici să nu vă îndoiti că aveți viața veșnică. Nu ca pe ceva ce se poate pierde. Viața veșnică se poate compara cu sufletul vostru, care este viața voastră pământească. Tot așa viața veșnică a lui Dumnezeu este viața voastră și existența voastră de neclintit ca și copii ai lui Dumnezeu. Sunteți copiii lui Dumnezeu, care au viața lui Dumnezeu.

Atâta vreme cât credeți în Fiul lui Dumnezeu. În Numele Lui, care cuprinde atât de mult și reprezintă atât de mult din ce este și ce a fost El: El este veșnic. S-a făcut om. A murit pentru noi. A fost înviat. A fost înălțat în slavă. De unde va reveni. Toate acestea și mai mult cuprinde Numele lui Isus, în care credeți.

Rugăciunea care este ascultată 5:14-15

Tot ce v-am scris despre Dumnezeu, Tatăl nostru, ne invită să fim înaintea Lui. Ne simțim mereu atrași spre El. Putem avea o încredere deschisă. **Să venim înaintea Lui plini de încredere de copil și de siguranță fără griji. Prin credință, ca și cum ar fi doar la un pas de noi.** Înaintea feței Lui prietenoase. Mai ales când Îi cerem ceva. El ne aude și ne ascultă. Doar cerem ce vrea El. Căci Îl cunoaștem pe El și voia Lui – ceea ce Îi este plăcut. Putem să-I cerem cu adevărat orice. Căci știm că ne va asculta. Când ce am cerut este împlinit de Dumnezeu, atunci știm că aceasta este ascultarea rugăciunii. Răspunsul bun al lui Dumnezeu. El nu uită nicio cerere și ascultă la vremea potrivită. Chiar și atunci când rugăciunea noastră de mijlocire a fost de mult și am uitat-o.

Păcatul și moartea, lumea și cel rău, Cel adevărat 5:16-21

Copiii lui Dumnezeu sunt o familie care se roagă. Mai ales atunci când un membru al familiei lucrează vădit și stăruitor împotriva voii lui Dumnezeu. Este un lucru serios. De aceea fratele sau sora are nevoie de rugăciunea noastră, ca să-și recunoască păcatul, să-l mărturisească și să-l lase. Rugăciunile noastre sunt neapărat necesare într-un asemenea caz. Căci ele îi vor dăruia fratelui sau surorii viața, dacă Dumnezeu ne ascultă. Astfel el sau ea se întoarce, așa cum vrea Dumnezeu: în părtășia conștiință și trăită cu Tatăl și cu Fiul. Și în unitatea familiei lui Dumnezeu.

Există un păcat care duce la moarte. Un frate sau o soră, copii ai lui Dumnezeu, nu pot săvârși un asemenea păcat. Acest păcat îi caracterizează pe prorocii mincinoși și întreaga lume, care zace în moarte. Orice nedreptate este păcat. Indiferent dacă o face un copil al lui Dumnezeu sau un proroc mincinos. Dar păcatul unui copil al lui Dumnezeu nu înseamnă moartea lui. Însă păcatul lumii – acela duce la pierzarea veșnică. Căci ea Îl respinge pe Hristos și jertfa Lui pentru păcat.

Cine este născut din Dumnezeu și a devenit un copil al lui Dumnezeu nu păcătuiește neconștient. Nu mereu, cu intenție și cu plăcere. De aceea păcatul unui copil al lui Dumnezeu nu este un păcat care duce la moarte. Nici nu poate fi. În epistola mea am ascuțit adevărul în contraste clare. L-am explicat în contrast alb-negru. Cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că Hristos îl ocrotește și îl ține strâns. Hristos este întotdeauna mai tare. El este Biruitorul asupra celui rău. De aceea cel rău nu se poate atinge de cel născut din Dumnezeu și nici nu-l poate nimici.

Știm sigur că Dumnezeu ne-a născut din nou. Oamenii care Îl resping pe Dumnezeu se află, dimpotrivă, de partea celui rău, a diavolului. Ei sunt în moarte. La această deosebire, ba chiar opoziție, nu s-a ajuns prin noi înșine. S-a întâmplat prin Isus. Misiunea Fiului veșnic al lui Dumnezeu a fost să ni-L arate pe Dumnezeu – ființa Lui sfântă, lumina Lui și dragostea Lui. Și să ne descopere de ce a trebuit să vină pentru noi. Pentru cel care crede este de o importanță vitală să-L cunoască pe Hristos, Cel adevărat. Căci El Se deosebește de toți zeii și idoli lumii. Cu Isus pe care vi-L vestim noi stă sau cade totul. Cu El suntem legați pentru totdeauna, fără să putem fi despărțiți. Suntem în El. În Cel adevărat. Ocrotiți. Acasă la El, oriunde am fi în existența noastră pământească.

Și o spun încă o dată cât se poate de clar: **El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică. Meșterul constructor din Nazaret este Dumnezeu. Cel de nedescris, Cel de neînțeles, Cel veșnic, care a fost dintotdeauna, Creatorul. El este viața pe care o avem acum. Cel în care trăim.**

Având în vedere acest adevăr despre Fiul lui Dumnezeu, la sfârșitul epistolei mele nu pot decât să subliniez: **tot ce Îl micșorează pe Isus Hristos și slava Lui, tot ce le slăbește sau le pune la îndoială – aceștia sunt și rămân idoli.** Prieteni ai mei, aveți grijă ca nici chipuri cioplite văzute, dar nici idoli „lăuntrici”, cum sunt slava de la oameni sau bogăția de care ne agățăm, să nu fie tolerate sau admirate de voi în vreun fel.

A doua epistolă a lui Ioan

Vă scrie Ioan, prezbiterul. Unul care, ca păstor, se îngrijește de voi. Vouă, Doamnei alese și copiilor ei. Vouă, o mică comunitate de credincioși, pe care o iubesc din inimă. Mă gândesc la dragostea care vine din adevărul lui Dumnezeu. Dar și de la Isus Hristos. Toți cei care L-au cunoscut pe Isus Hristos ca adevărul și Îl iubesc, vă iubesc și pe voi. Adevărul, care este Isus, este temeiul, orientarea și măsura acestei dragoste! Adevărul va rămâne în noi, pentru că Isus Hristos este în noi. Mereu și în veci! Toți cei ce cred vor fi pentru totdeauna în părtășia dragostei lui Dumnezeu. În viața veșnică.

Harul lui Dumnezeu, îndurarea Lui și pacea Lui vor fi cu noi. Cu fiecare dintre voi – zi de zi. Dăruite de Dumnezeu, Tatăl nostru din ceruri. La fel și de Isus Hristos, Fiul Tatălui. Și El este Dumnezeu. Dumnezeu Fiul. Care S-a făcut om și ne-a descoperit nouă, oamenilor, adevărul și dragostea lui Dumnezeu. În acest adevăr și în această dragoste trăim ca copii ai lui Dumnezeu!

M-am bucurat tare mult când am văzut pe câțiva dintre copiii tăi cum trăiesc în adevăr. Ei împlinesc porunca Tatălui, pe care ne-a adus-o Isus. **De aceea vă rog să faceți ce am auzit de la început. Nu o poruncă nouă, care să vă surprindă, ci pe cea veche: să ne iubim unii pe alții.**

A rămâne și a trăi în dragostea Tatălui înseamnă a păzi poruncile Lui: a crede în Numele Fiului Său, Isus Hristos, și a ne iubi unii pe alții. Poruncile Lui sunt o expresie a dragostei Lui față de noi. Și o ocrotire. Împotriva învățătorilor falși care umblă din loc în loc. Mulți amăgitori sunt astăzi pe drumuri, plini de râvnă misionară, ca să-și răspândească minciunile. Ei mărturisesc și vestesc că Isus n-a venit în trup. **Ei tăgăduiesc că Dumnezeu Fiul S-a făcut om pe deplin – așa cum suntem noi: născut în Betleem. Crescut în Nazaret. Mulți ani lucrând ca meșter constructor. Mort pe cruce, în fața porților Ierusalimului. Ca ispășire pentru păcatele noastre. Înviat în trup. Și înălțat la cer ca om. Cine tăgăduiește aceste fapte în parte sau în întregime este un amăgitor și un complice al lui antihrist, care vine.**

Acești amăgitori sunt o primejdie reală. Așadar, luați seama la voi înșivă. Păziți-vă! Ca să nu pierdem ce am lucrat. Voi sunteți rodul lucrării noastre misionare! Voi înșivă ați lucrat pentru viața veșnică. Ați lucrat lucrarea lui Dumnezeu și ați crezut în Numele Lui spre viața veșnică. Doar vrem să primim răsplata deplină, care ne este făgăduită. Ea există numai dacă ținem

cu tărie adevărul, trăim în el și nu trecem dincolo de ce a fost descoperit despre Hristos de la început.

Oricine nu rămâne în învățătura lui Hristos, așa cum ați auzit-o de la început, într-un astfel de om nu locuiește Dumnezeu. Oricine rămâne în învățătura despre Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care S-a făcut om, acela este unit cu Tatăl și cu Fiul. Ei locuiesc în el.

Dacă vine cineva la voi și nu aduce învățătura despre Hristos, așa cum v-am explicat-o de la început, să nu-l primiți. Nici să nu-l lăsați să ia cuvântul. Să nu-l salutați și să nu-l primiți cum primiți de obicei un oaspete binevenit. Căci cine totuși îl salută pe un astfel de om în felul acesta ospitalier are parte de faptele lui rele. Fie că vrea, fie că nu. Dacă vine la voi un învățător călător despre care nu știți dacă spune adevărul despre Hristos, atunci lămuriți întâi lucrul acesta. Când s-a lămurit, primiți-l. **Luați întotdeauna o poziție clară când este vorba de Domnul nostru Isus Hristos. Aici nu poate exista niciodată neutralitate sau indiferență. Altfel toată răsplata noastră este pusă în joc.**

Ar trebui să vă mai scriu mult mai multe. Cu cerneală și hârtie. Dar mult mai bine și mai frumos este să vorbesc cu voi acolo, față în față. Căci într-o astfel de părtășie, unde vorbim față în față, este întotdeauna mare bucurie.

Salutări calduroase și de aici, de la credincioșii de aici, la care sunt acasă.

A treia epistolă a lui Ioan

Eu, Ioan, cel bătrân, prezbiterul, îți scriu ție, preaiubitul meu Gaiu, pe care te iubesc în adevăr. În adevărul care a venit la noi prin Isus Hristos și ne-a cucerit inimile, ca de acum înainte să trăim în dragostea lui Dumnezeu.

Praiubite Gaiu, cât de mult îți doresc, și mă rog pentru asta, să-ți meargă bine în toate. Omului tău din afară, ca și celui dinăuntru. Să ai un drum bun, netezit.

Cât de mult m-am bucurat că niște frați care te-au întâlnit au povestit cât de mult îți rânduiești viața după adevăr. Mă bucură că roadele adevărului din inima ta se văd de către toți. Nu am o bucurie mai mare decât să văd că copiii mei trăiesc în adevăr. Aceia pe care am avut voie să-i duc la Hristos, adevărul, și care acum sunt plini de El. Care țin și ei cu tărie adevărul în dragoste și își iubesc frații și surorile în credință și pe aproapele lor.

Praiubitule, este credincioșia față de adevăr felul în care te-ai purtat față de frați. Bărbați pe care nici nu-i cunoști. Aceștia au mărturisit și au sărbătorit aici, la noi, în biserica de acasă, credincioșia ta în ospitalitate. Când astfel de frați sunt pe drum ca misionari, înzestrează-i pentru călătoria mai departe. Lucrul acesta îi place lui Dumnezeu și Îl onorează. Pe El Îl slujesc ei. Așa le este sprijinită slujba. Căci ei nu sunt pe drum pentru ei înșiși. Pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos au plecat. Ca să-L vestească. Și nu se biziue pe sprijinul păgânilor, ci își caută mereu frații de credință din locul respectiv. Aceștia sunt datori, da, obligați să-i primească. Dar pe amăgitori să nu-i primiți în casele voastre. Ci numai pe misionarii adevărați. **Așa devenim împreună lucrători cu adevărul și suntem participanți activi la lucrarea Domnului. La Împărăția Lui.**

Am scris bisericii de acasă din care faci parte și tu, iubite Gaiu. Ca acești frați să fie primiți. Dar Diotref nu ia în serios rugămintea noastră. Lui îi place să fie cel dintâi între ei. Și să hotărască după capul lui.

Când voi veni la voi, îi voi aduce aminte de această atitudine de respingere și îi voi cere socoteală. Lucrul acesta trebuie neapărat lămurit. Căci ne învinuiește fără temei, cu vorbe rele. Nu se mulțumește cu vorbe, ci pur și simplu îi respinge pe frații care ne slujesc tuturor și caută un adăpost. Și îi împiedică pe cei care vor să le dea găzduire. Ba chiar îi amenință că-i va da afară din biserica de acasă. Acesta este un comportament care nu-și are locul în comunitatea credincioșilor.

Iubite Gaiu, nu te lăsa ațâțat de un astfel de comportament să faci la fel. **Nu urma răul, ci binele.** Există o regulă simplă și clară: Cine face binele este din Dumnezeu. Căci Dumnezeu este bun. Cine face răul nu L-a văzut pe Dumnezeu. Nu vede cum este Dumnezeu. Nu vede că Dumnezeu ne primește și că și noi trebuie să ne primim unii pe alții.

Dimitrie este unul dintre acești respinși. Deși, ca aducător al acestei scrisori, are o mărturie bună de la toți. Nimic nu stă împotriva primirii lui. Adevărul este pentru el pe primul loc. El îl susține. Trăiește în acord cu el. Mărturisim și noi lucrul acesta. Și tu știi bine că noi spunem adevărul.

Ar mai fi mult mai multe de scris. Dar e mai bine să vorbim față în față și să avem părtășie în comunitatea credincioșilor.

Pacea lui Dumnezeu să fie cu tine. Te salută prietenii de aici. Salută din partea noastră pe fiecare dintre prietenii care îți împărtășesc gândirea, personal. Pe fiecare în parte.

În încheiere

Sper din toată inima că ați simțit, citind, cum vă vorbește Dumnezeu. Cum încurajează, învață, dar și avertizează împotriva a tot ce nu vine de la El și de aceea ne face rău.

Mulțumiți-I pentru tot binele pe care l-a spus despre dumneavoastră și direct dumneavoastră.

Dacă aveți întrebări, scrieți-mi: hj-ronsdorf@t-online.de

Alte texte din Noul Testament găsiți pe www.hans-joerg-ronsdorf.de.

Iată și câteva sfaturi importante:

Citiți Biblia. Dacă se poate, cu regularitate.

Citiți Biblia împreună cu alți oameni – și discutați despre ea.

Rugați-vă ca Dumnezeu să vă facă viu Cuvântul Său – ca și cum v-ar vorbi direct.

Citiți textul cu voce tare, de două ori la rând.

Puneți textului următoarele întrebări:

Ce titlu i-ați da acestui text?

Ce spune textul despre Dumnezeu și despre Isus?

Ce spune textul despre oameni?

Ce învățăm din text?

Ce trebuie să facem?

Cum ne încurajează Cuvântul?

Când vă întâlniți din nou, vorbiți despre experiențele și trăirile dumneavoastră.

Căutați legătura și părtășia cu creștini care Îl iubesc și Îl cinstesc pe Isus Hristos și care prețuiesc, citesc și iau în serios Biblia.